

Fântâni cu dor

Ca două fântâni am ajuns,
departe una de alta
căutând, cu disperare,
prin sufletul pământului,
eu, firul tău de apă,
tu, firul meu...
Visând mereu
că de-ar seca vreodată
izvorul vreuneia,
cealaltă o va ține-n viață...
Ne-am jurat asta
în ultima zi,
știind că odată despărțiți
vom deveni,
oriunde-am ajunge,
câte o lacrimă
ce-și va săpa,
cu ghearele tristeței,
o fântână
în care dorul

se va ascunde
cât e ziua de lungă
și doar seara
s-ar cățăra
până-n vârf de cumpănă
s-agățe-ntr-un colț de lună
câte-un sărut,
ca să ne mai dăm,
astfel, de știre...

Călătorie

Tresăririle sufletului
ne petrec viața,
la fel ca bătaile inimii,
într-un zig-zag.

Uneori, sus,
aproape de cer,
agățându-și fericirea
pe-un colț de lună,
când ne viețuiesc
iubiri prin sânge...

Alteori, jos,
prin prăpăstiile
unei lacrimi,
când tristețea
ne-apune peste aripi...
Și-o ține tot așa
sufletul nostru

într-un zig-zag,
întreaga viață,
știind că inima
i-a șoptit, cândva,
că-și vor găsi timp
și pentru odihnă,
doar la un popas
de unde drumul
va merge
într-o singură
și nesfârșită linie dreaptă...

Zbor

De ce n-am apucat să fiu
Un strugure cules târziu
Strivit sub geamăt de călcâi
De-o fată fără căpătâi?

De ce n-am apucat să sper
Că inima-i răsad din cer
Crescută de îngerul meu
Cu lacrimi de la Dumnezeu?

De ce n-am apucat să pier
Când de tristețe mi-a fost ger
Și mi-a-nghetat oftatu-n piept
Când eu iubiri stăteam s-aștept?

De ce n-am apucat să-mi las
Destinul iapă de pripas
Popasul singur să mi-l cer
Să știu doar eu de-s viu sau pier?

De ce n-am apucat să-mi duc
Tristețile-ntr-un cuib de cuc
Și să-nfloresc mugur de flori
Cu-n curcubeu la subțiori?

De ce n-am apucat să strig
Când diavolului-i era frig
Și mă-mbia cu vin acrit?
Dar am tăcut și m-am cinstit...

De ce n-am apucat să cânt
Iubirea când mi-era rug sfânt
Să mă renasc în ciutură cu dor
Tot așteptând al sorții trecător?

De ce n-am apucat, umil,
Să mă prefac într-un cadril
Să-mi vând tristețile-n avans
Și zorii să-i cuprind la dans?

Dar eu am apucat să fiu
Doar o plutire și-i târziu
Acum, s-o iau de la-nceput
Ca să mai zbor cum aș fi vrut.

Cândva

Singur acum,
nisipul plajei
nu mă mai știe...
Cândva,
din umbra pașilor tăi
încolțeau scoici
în care-ți ascundeam
fiecare oftat,
tu,
primăvara unei mări
ce ne tăinuia
atingerile,
preschimbându-le-n
minunății,
în adâncuri...
Cândva,
un descântec era mersul tău

se topeau
fire de nisip
sub vrajă,
tu,
ca un foc despletit
de jarul
niciodată stins
al sărutului...
Cândva,
nisipul ne-a desenat
țărmurile trupurilor
într-o singură,
minunată furtună...
Semn că atunci,
acea plajă
ne-a știut,
doar ea,
țipătul sângelui...

